

Adevăratul post

Isaia 58.1-7

Sydney Long Jacob

© SoundWords, Online începând de la: 30.10.2018, Actualizat: 30.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

Postul este amintit deseori în Scriptură, nu numai în Vechiul Testament, ci și în Noul Testament, și evident are un loc important în viața credinciosului, căci este unul din cele trei lucruri, pe care Tatăl le răsplătește în mod deosebit, dacă sunt făcute așa cum trebuie (vezi Matei 6). Să nu postești pare să atragă după sine o lipsă mare de putere spirituală (vezi Matei 17.21), în timp ce postul este numit deseori în legătură cu ocaziile deosebite ale apropierii de Dumnezeu. De aceea este cu siguranță de mare folos să se cerceteze ce este postul potrivit cu voia lui Dumnezeu. Să ne ajute Dumnezeu la cercetarea acestui subiect.

Definiția cuvântului în dicționar, care redă utilizarea actuală obișnuită între oameni, este: „să te reții de la mâncare, în mod deosebit din motive religioase.” Creștinii privesc în general acesta ca însemnând literalmente așa sau ca lepădare de sine în diferite forme, care culminează cu renunțarea la sine, adică renunțarea la preocuparea cu sine sau compătimirea de sine sau îngrijorarea de sine însuși; sau ca renunțare la anumite mijloace naturale în slujirea, pe care ne-o dă Dumnezeu, ca de exemplu la David, când a refuzat armura lui Saul (1 Samuel 17.39), sau Ezra, când nu a vrut să ceară o escortă de la împărat (Ezra 8.22), ci s-a bazat pe post și rugăciune. Nu trebuie tăgăduit, că cele mai multe din aceste gânduri sunt adevărate, în măsura conținutului lor, însă gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, ele sunt deosebit de minunate. Ce spune El referitor la această temă? Este remarcabil, că El ne spune atât ce nu este, cât și ce este postul.

Postul în Vechiul Testament

Isaia 58.1-7: Strigă tare, nu cruța, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și fă cunoscut poporului Meu fărădelegea lor și casei lui Iacov păcatele lor. Totuși ei Mă caută zi de zi și le place să știe căile Mele, ca o națiune care ar fi făcut dreptate și n-ar fi părăsit rânduiala Dumnezeului său. Ei cer de la Mine judecăți ale dreptății, le place să se apropie de Dumnezeu. «De ce am postit noi», zic ei, «și Tu nu vezi? De ce ne-am întristat sufletul, și Tu nu ieși aminte?» Iată, în ziua postului vostru căutați plăcerea voastră și stoarceți tot ce vă este datorat! Iată, postiți pentru învinuire și ceartă și ca să loviți cu pumnul răutății. Nu postiți acum, ca să se audă sus glasul vostru. Acesta este postul pe care l-am ales Eu? O zi, ca să-și smerească omul sufletul, să-și plece capul ca papura și să-și aștearnă sac și cenușă? Vei numi aceasta post și zi plăcută Domnului? Nu este acesta postul pe care l-am ales Eu: să dezlegi lanțurile răutății, să desfaci legăturile jugului și să-i lași liberi pe cei asupriți și să sfărâmați orice jug? Nu este ca să împarți pâinea ta cu cel flămând și să-i aduci în casa ta pe săracii care rătăcesc fără adăpost? Când vezi pe cel gol, să-l îmbraci și să nu te ascunzi chiar de semenul tău?

Ceea ce este solemn, este faptul că aceste cuvinte sunt adresate acelorora cărora în mod evident le-a plăcut să se apropie de Dumnezeu și să practice dreptatea, și care practicau cu foarte mare conștiinciozitate ritualurile exterioare. Lor li se spune, că postul lor în adevăratul sens al cuvântului și renunțarea lor în exterior era inutilă și în zadar și că inimile lor erau complet greșite.

După aceea urmează partea remarcabilă a strigătului, căci după ce ei au aflat ce nu este

postul, li se spune ce este el; și în mod deosebit el nu este așa cum ne-am aștepta noi, o renunțare, ci o aprobare. Cu alte cuvinte: el este o dragoste de oameni curată (filantropie).

Acum nu putem înțelege, de ce mulți vorbesc despre dragostea de oameni ca și cum aceasta ar fi ceva îngrozitor. Fără îndoială această noțiune (ca și oricare altă noțiune, pe care Dumnezeu o folosește) a fost folosită în mod trist abuziv, însă remediul nu este să spui că dragostea de oameni este fără valoare, ci să dovedești adevărată dragoste de oameni.

Cuvântul este folosit de două ori în Scriptură. În Tit 3.4 este tradus prin „dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”, și în Faptele apostolilor 28.2 este tradus prin „bunăvoință”. Departe de a fi fără valoare, dragostea de oameni este ceva pe care fiecare creștin adevărat trebuie să-l aibă. El trebuie să fie un urmaș al lui Hristos și trebuie să aibă Duhul lui Hristos. Ce a făcut Domnul? Niciodată nu a putut cineva să arate oamenilor a așa dragoste, cum a făcut Hristos. Dumnezeu era în toate gândurile Lui, însă El a renunțat complet la Sine Însuși pentru a sluji oamenilor. „Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10.45).

Postul la Domnul

Dacă ne gândim la Domnul cu privire la post, în general ne amintim de cele patru zeci de zile de post, înainte să înceapă slujba Sa. Însă principalul pentru noi este, că întreaga Lui slujire era post. Căci în timp ce întreg sufletul Lui se îndrepta spre Dumnezeu în dedicarea și ascultarea celei mai curate dragoste, El S-a consumat total pe Sine Însuși pentru oameni, prin aceea că El niciodată nu S-a gândit la Sine Însuși sau S-a îngrijit de Sine Însuși și nici măcar nu avea timp să mănânce, în timp ce binecuvânta pe toți, căuta pe toți, slujea tuturor, făcea tot binele și astfel prin lepădare de Sine desăvârșită a arătat dragostea pentru oameni, care era în inima Tatălui.

Și cu toate acestea oamenilor li se părea că El postește prea puțin, căci ei L-au denumit ca desfrânat, ca mândăcios și băutor, ca prieten al vameșilor și păcătoșilor (Matei 11.19). El era liber să meargă oriunde: în casa fariseului, chiar dacă acolo nu era binevenit; în casa vameșului și a celui dezonorat; însă întotdeauna ca să dea, întotdeauna cu har sărat, întotdeauna în deplină lepădare de Sine, ca să glorifice pe Dumnezeu și să facă bine oamenilor.

Ce viață de post era viața Lui: totul pentru Dumnezeu, totul pentru om, nimic pentru Sine Însuși. Și cu toate acestea viața Lui era așa de diferită de gândurile oamenilor, că ei nu au înțeles că El postea. În aceasta (ca în toate celelalte) El a trăit ceea ce El a dat învățatură în evanghelia după Matei 6 (și în alte locuri).

Postul la apostoli

Cum era la apostoli? Ei ar fi trebuit să postească, după ce Domnul va fi luat de la ei. Erau ei ucenici care stăteau în fotoliu și critici, sau s-au consumat complet în slujba lui Hristos pentru oameni? Desigur aceasta din urmă.

Nu știm multe despre viața celor doisprezece, însă viața apostolului Pavel este pusă detaliat înaintea ochilor noștri, și ne sunt prezentate chiar și cele mai adânci gânduri ale inimii lui. Ah, cum a postit el, ca un martor: 1 Corinteni 4.9-13; 2 Corinteni 4.7-15; 6.3-10; 11.24-29 și multe alte pasaje. Însă cu toată osteneala lui minunată, dăruirea lui, dragostea și lepădarea de sine nu a dus lipsă de acuzații, care au mers așa de departe, să-l acuze pe acest om asemănător cu Hristos de umblare desfrânată (vezi Faptele apostolilor 21.24). [în traducerea engleză: „... tu însuși umbli după rânduială (= *orderly*, opusul lui „desfrânare” = *disorderly*), și împlinești Legea.” (remarca traducătorului)] El a devenit totul pentru toți oamenii, ca să salveze pe unii dintre ei (1 Corinteni 9.27), și ca să facă aceasta, el și-a disciplinat trupul și l-a ținut în supunere (1 Corinteni 9.27), și cu toate acestea mulți aveau ceva de criticat la el și spuneau că el nu ar fi un apostol adevărat, și defăimau permanent caracterul lui.

El nu a făcut nimic bătător la ochi, nu a căutat recunoștință, nu voia nici un fel de onoare de la oameni, a suportat pierderea tuturor lucrurilor cu credincioșie față de Hristos, în timp ce a slujit sfinților și a adus binecuvântare păcătoșilor. Însă el era un om deosebit de practic. Să privim cum s-a comportat la bordul corăbiei (Faptele apostolilor 27; 28), cum i-a încurajat pe toți. Să-l privim cum a adunat vreascuri pe insulă. Dacă el ar fi postit în felul oamenilor, ar fi stat deoparte foarte serios și sever și ar fi lăsat pe alții să facă aceste lucruri. Însă postul lui era un post adevărat, pe care îl puteau vedea numai oamenii ai căror ochi era deschiși, ca să-l poată recunoaște ca atare, căci vorbind simbolic el și-a uns capul și și-a spălat fața (compară cu Matei 6.17), și în felul acesta nu a părut oamenilor că el postea. El s-a preocupat nespus mai mult de sufletul oamenilor, decât de trupul lor, și cu toate acestea nu a uitat trupul, ci a câștigat sufletul prin trup (vezi Faptele apostolilor 20.33-35).

Adevăratul post

Să permitem ca aceste exemple să ne învețe ce este adevăratul post: și anume să fim așa fel constrânși de dragostea lui Hristos, că ne cheltuim pe noi înșine în dăruire adevărată pentru oameni și în felul acesta suntem urmași adevărați ai lui Hristos. Nimeni să nu spună că aceste lucruri nu se ridică la nivelul creștin. Onoarea lui Dumnezeu și binecuvântarea oamenilor sunt unite de nedespărțit. Ele sunt împletite una cu alta în întreaga viață a lui Hristos, în viața apostolilor și sfinților. Ele nu pot fi despărțite una de alta.

Glorificarea lui Dumnezeu include binecuvântarea oamenilor, și binecuvântarea adevărată pentru oameni este însoțită de glorificarea lui Dumnezeu. Unii oameni gândesc că ei ar putea face bine oamenilor și să lase pe Dumnezeu deoparte – o mare greșală. Dar nu este mai puțin o greșală să gândești că noi am putea glorifica pe Dumnezeu și să lăsăm pe oameni deoparte. Măsura dragostei noastre pentru Dumnezeu este dragostea noastră pentru fratele nostru, și sentimentalismul este inutil în acest context. O dăruire din toată inima pentru bunăstarea oamenilor potrivit cu voia lui Dumnezeu este ceea ce noi avem foarte mare nevoie în timpul de acum. Cunoaștere este din belșug, și nu se duce lipsă de vorbiri elocvente. Însă vieți, care ard din dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni, sunt foarte rare, și din cauza acestei lipse pierim.

Însă sunt puți aceia care recunosc o astfel de viață, atunci când o întâlnesc. Cei mai mulți caută comportare exterioară, caută ceva care atrage pe omul în carne, în timp ce postul

adevărat nu va apărea oamenilor ca post; cel care postește nu se va arăta ce face el. El va fi simplu, natural, vesel, neprefăcut, cordial, plin de dragoste, prietenos și practic. El nu va lăsa mâna lui stângă să știe ce face mâna lui dreaptă. Cu alte cuvinte: el nu numai nu va năzui după recunoaștere din partea oamenilor, ci ceea ce este mult mai important, el însuși nu va manifesta respect față de sine însuși. El va renunța la toate, ca să fie un slujitor al tuturor, va căuta bunăstarea tuturor, spunând (și gândind): „Nu am făcut nimic, nu a fost nici o jertfă, pe tot drumul vieții mele a fost totul har și dragoste față de mine.” Dragostea suportă toate, crede totul, speră totul, îndură totul. Dragostea nu va dispărea niciodată, deoarece ea nu caută folosul propriu (vezi 1 Corinteni 13); totul, absolut totul este pentru Dumnezeu, și pentru că este pentru Dumnezeu, de aceea este pentru om, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne trezească oameni care postesc cu adevărat în felul acesta, căci postul nu este ceva negativ, ci el este dragoste activă.

Tradus de la: [Wahres Fasten](#)

Titlul original: „Fasting“, din „Part 3: Collected Writings“
din *Faithful Sayings*, The Central Bible Truth Depot (London)
Sursa: http://stempublishing.com/authors/Jacob/Jacob_Fasting.html

Traducere: Ion Simionescu